

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LAHDESSA
Nuorten juhla pe 27.6.2014 klo 19.30
Timo Nisula

Kultaharkkoja ja voitonseppeleitä

Fil. 3: 7-14

Mutta kaiken tämän, mikä oli minulle voittoa, olen Kristuksen tähden luenut tappioksi. Pidän todella sitä kaikkea pelkkänä tappiona, sillä Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa.

Veljet, en katso vielä päässeeni siihen asti. Vain tämän voin sanoa: jättäen mielestäni sen, mikä on takanapäin, ponnistelen sitä kohti, mikä on edessä.

Juoksen kohti maalia saavuttaakseni voittajan palkinnon, pääsyn taivaaseen. Sinne Jumala kutsuu Kristuksen Jeesuksen omat.

HERRAN KRISTUKSEN TUNTEMINEN

Jos sinun pitäisi nimetä rakennus tai tila, joka kuvaa parhaiten sitä aikaa, johon olet syntynyt ja elänyt lyhyen elämäsi, mikä se olisi? En usko, että se olisi tällainen lempeä telta, jossa on mukava jutella ja istuskella vierekkäin. En usko, että se olisi kaunis, vanha kirkko, jossa kaikki ovat kasvot itään, kohti nousevaa aurinkoa ja ylentävät sydämensä Jumalan puoleen. En usko, että se olisi edes stadion, jossa on kahta väriä ja kaksi tasavahvaa joukkuetta, ja yksi yhteinen hurja huuto. Sellaisiakin aikoja on ollut.

Minä nimeän meidän aikamme tilaksi ostoskeskuksen, ostarin. Joudun joskus lasteni kanssa käymään Rasion Myllyssä tai Turun Skanssissa. Uskon, että Lahdessa on myös muutama ostari. Ne tekevät ihmisestä jotain alhaista. Niissä myydään ja niissä me ostamme. Tärkeintä ei ole kuitenkaan tavara ja se, että raha liikkuu, vaan tärkeintä on se, jonka poikani ovat oivaltaneet:

MUTTA ISI MÄ HALUUN!

Mä haluun että mä saan. Mä haluun että heti saan tuon tavaran. Haluun että mun haluni tekee mut nyt onnelliseksi. Mitä tahansa haluankin, se toteutuu. Kaikki nämä kaupat, kaikki nämä ikkunat, kaikki nämä ihmisen näköiset ympärilläni, ovat sitä varten, että kun satun haluamaan, voin saada aikaan ja todeksi sen, mitä haluan.

Ostari on paikka, joka ei noudata järjen tai totuuden tai hyvyyden arkkitehtuuria. Siellä vallitsee vain haluamisen laki. Ja sellainen on aika jota nyt elät. Saat tehdä elämällesi, mitä vain haluat. Toiselle ihmiselle voi sanoa ja tehdä, mitä huvittaa. Toisen ihmisen kanssa voi elää miten haluaa. Voit uskoa ja luottaa tai olla uskomatta, miten vain haluat, jos sinua miellyttää, s'il vous plaît. Tuskin olet voinut välttyä kuulemasta tätä mantraa: *Kaikkihan voi uskoo mihin ne haluaa. Ei kukaan voi tulla sanoo toiselle et mikä on niinku totta. Kaikki voi uskoo mihin ne haluaa.*

Tämä on ostarin, ostoskeskuksen uskontunnustus, eli dogmi. Ja se on vahva ja väkevä - ja täyttä roskaa. Sillä ostoskeskus on illuusio. Se on itkettävä harhakuva. Ei elämä ole sellainen kuin haluat. Et ole syntynyt tänne omasta halustasi. Ei elämän tarkoitus ole sellainen kuin sinua sattuu maanantaina tai torstaina huvittamaan. Eikä Jumala ole tunne tai kaunis ajatus tai lämmin henkäys, joka on sellainen kuin sinä haluat.

Astu ulos ostarista todelliseen maailmaan, jossa on tosi maa jalkojen alla ja taivaalla loistaa yksi ainoa tosi aurinko ja tunne sen lämpö. Avaa silmäsi näkemään, että on tosi Jumala ja että hänet voi tuntea ja että hänet voi tuntea vain sellaisena kuin hän on, sellaisena kuin hän itse kertoo olevansa.

Jumalan tuntemisesta, Herran Jeesuksen tuntemisesta, kirjoittaa Uuden testamentin apostoli, jonka nimi on Paavali:

kaiken, mikä oli minulle voittoa, olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi. Pidän todella sitä kaikkea pelkkänä tappiona, sillä Herrani Kristuksen Jeesuksen tunteminen on minulle arvokkaampaa kuin mikään muu. Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistumalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa.

Tässä Raamattu käyttää sanaa tunteminen, tietäminen, *gnosis*. Jos olet kristitty, ei sinun uskosi perustu omiin tuntemuksiin ja toiveisiin Jumalan hyvyydestä ja armollisuudesta. Jumala ei ole sellainen kuin sinä haluat. Jumala täytyy tuntea, oppia tuntemaan, oikeana ja todellisena, ja sen sinä voit tehdä niin, että tutustut hänen tekoihinsa ja sanoihinsa Pyhän Raamatun kautta. Kristillinen usko ei ole epäselvää lyriikkaa, josta pitäisi arvailla ja tulkita mikä sen merkitys kulloinkin on. Kristillinen usko on kirkasta, selvää, lujaa Jumalan Pojan tuntemista. Uuden testamentin apostolit *opettavat* Kristuksesta eivät *haaveile*.

JÄTÄN MIELESTÄNI SEN MIKÄ ON TAKANAPÄIN

Apostolin kuva kristityn elämästä, elämän tarkoituksesta, elämän päämäärästä ei ole siis ostarin. Hänenkin aikanaan oli ostareita eli toreja, marketteja, joista olisi voinut ostaa omaan käyttöönsä aivan mitä tahansa, jopa ihmisiä. Ei, kristitty ei elä ostarissa vaan tiellä, juoksuradalla. Sillä on selvä alku. Sillä on reitti. Ja sillä on päätepiste, päämäärä, maali. Paavali kertoo, että monenlaiset maisemat ovat tällä maratonilla jo jääneet taakse. Kaikkea on tullut juoksun ja elämän aikana nähtyä ja tehtyä. Niihin ei ole enää paluuta. Ne ovat takanapäin. On suunnattava katse eteenpäin, kohti maalia.

Olen 40-vuotias pastori. Olen itse kokenut, miltä tuntuu kun elämässä jotkut asiat ovat peruuttamattomasti takana eikä niitä saa takaisin vaikka tekisi mitä. Voi kun saisi. Voi kun voisi tehdä jotkut asiat paremmin. Voi kun en olisi rikkonut sitä päivää. Voi kun sielusta jäi siihen hetkeen rikkinäinen osa.

Olen 40-vuotias pastori. Olen puhunut monen monen ihmisen kanssa, jonka on vaikea jättää taakseen kipeitä, raskaita, syyllisiä hetkiä. On vaikea antaa anteeksi ihmisille, jotka ovat tehneet vahinkoa tälle elämälle. On lähes mahdotonta kohdata heitä. Olen puhunut myös monen monen ihmisen kanssa, joiden on kaikkein vaikeinta antaa anteeksi itselleen - hyväksyä omalle kohdalle se, että Kristus on maksanut pois kaikki velat. Tällaisissa tilanteissa tuntuu kuin elämä olisi juoksu, jossa jokaisen kilometrin jälkeen on siru sydäntä

ja pala sielua pudonnut matkan varrelle eikä niitä saa koskaan takaisin. Aika kuluttaa elämän. Taaksejääneet päivät painavat liikaa.

Näin ajatteli eräs kristitty, jo aikaa sitten kuollut, kun hän muisteli elämäänsä ja punnitsi sen tarkoitusta Jumalan edessä. Näin hän kirjoittaa:

Minun elämäni on hajallaan (*ecce distentio est vita mea*), mutta sinä olet minun lohtuni, rakas Herra, iankaikkinen isäni.

Minä liukenin hajalleen ajan virtaan, enkä enää tiedä sen hetkien järjestystä.

Minun mielikuvani repivät minua hälisten eri suuntiin, oman sydämeni syvyyksiin saakka, kunnes kerran virtaan sinuun, puhtaana päivien virtana, sinun rakkautesi tulen sulattamana.

Aug. conf. 11, 39

Tälle kirjoittajalle on lohtuna se, että jokainen päivä kootaan Jumalan käteen, Jumalan talteen. Vaikka sydän uupuu, Jumala ei uuvu. Vaikka elämässä on syntiä, syyllisyyttä ja vaikeita päiviä, suuri maali ei lakkaa olemasta, Kristus Voittaja ei jätä, Jumalan armo on muuttumaton. Sinä saatat katkeruuteen ja itkuun saakka katua vääriä valintojasi, mutta tiedätkö: Jumala ei armoaan ja lahjaansa kadu. Hän on sinut nimeltä kutsunut, sinä olet hänen, hän ei sitä peru.

VOITTAJAN PALKINTO

Juoksen kohti maalia saavuttaakseni voittajan palkinnon, pääsyn taivaaseen. Sinne Jumala kutsuu Kristuksen Jeesuksen omat.

Kun olin koululainen, pienempi poika kuin nyt, en ollut mikään urheilijapoika. En ollut hiihtäjä, en ollut juoksija, en ollut jalkapalloilija. Pelkäsin katkerasti koulun hiihtokisoja. Jos suljen silmäni, voin vieläkin elävästi muistaa ne kilpailut. Kymmenvuotias pikkupoika hiihtää epätoivoisena koulun takana pellolla, itkettää, suututtaa ja suussa on paha maku. Isä ei viitsinyt voidella suksia, taaskaan. Tulen viimeisenä maaliin. Kuuma mehu polttaa kieltä ja katson palkintolusikoita joita toiset saivat.

Siksi minua on aina lohduttanut kuva elämästä juoksukilpailuna, jossa riittää että pääsee perille, ihan viimeisenäkin. Ja vaikka elämäsi kisa olisi mennyt päin seinää, hukkaan ja huonosti ja tulet monta monta monta kertaa langenneena maaliin, kuoleman katkera maku kielelläsi, silloin Kristus lupaa näin: *viimeiset saavat voittajan kohtelun.*

Silloin koko taivaan sotajoukko, enkelit, pyhät ja marttyyrit hurraavat riemuissaan ja Kristus Kuningas, Kristus kaikkiarmahtaja, Panteleimon, rientää sinua vastaan, nostaa korkealle olkapäilleen, aamutähden armoon ja sanoo:

Rakas lapsi, se oli hieno kilpailu.

Sinä voitit.